

Arrest

nr. 140 647 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag inhoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 24 april 2014, werden zowel Servië als Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet duidelijk blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien ze zich hoofdzakelijk beperken tot het op algemene wijze uiten van kritiek op de wet, het volharden in hun asielmotieven en het verwijzen naar de algemene situatie in hun land van herkomst.

Waar verzoekers vooreerst opwerpen dat, hoewel de behandelingstermijn van 15 dagen bij het nemen van een beslissing met toepassing van artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet geen dwingende termijn betreft, een verloop van twee jaren niet meer redelijk kan genoemd worden, wijst de Raad er vooreerst op dat dit inderdaad termijnen van orde betreffen en de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijnen worden overschreden. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu ze langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en ze langer in de mogelijkheid werden gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van hun relaas.

Verzoeker voeren voorts aan dat de lijst van veilige landen disputabel en onwettelijk te noemen is en, gelet op de wijze waarop de lijst van veilige landen wordt samengesteld, het gelijkheidsbeginsel geschonden wordt en dit KB bijgevolg buiten toepassing dient te worden verklaard conform artikel 159 van de grondwet.

Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet kunnen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. De Raad dient bijgevolg een koninklijk besluit dat in strijd is met een uitdrukkelijke wetsbepaling buiten beschouwing te laten en kan, indien blijkt dat een administratieve beslissing weliswaar steun vindt in een reglementaire bepaling, doch strijdig is met een wetsbepaling, overgaan tot de nietigverklaring van deze administratieve beslissing.

Verzoekers tonen echter met hun algemene kritiek op de wijze waarop de lijst met veilige landen wordt samengesteld, niet aan dat dat artikel 1 van dat koninklijk besluit in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet of met enige andere wettelijke bepaling. Immers, zoals reeds eerder gesteld, staat dit koninklijk besluit er niet aan in de weg dat de asielzoekers aantonen dat er redenen zijn om aan te nemen dat hun land van herkomst in hun geval niet als veilig te beschouwen, en dus om aan te tonen dat ze wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade hebben omwille van de elementen uit hun individuele dossier. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissingen werd vastgesteld, motieven welke door verzoekers niet worden ontkracht of weerlegd nu zij zich louter beperken tot het herhalen van hun asielmotieven en het verwijzen naar de algemene situatie in hun land van herkomst zonder deze evenwel te betrekken op hun eigen situatie. Bijgevolg volstaat deze niet om aan te tonen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd, dan wel een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijven hier aldus in gebreke.

Verzoekers uiten zeer algemeen kritiek op het feit dat hun land van herkomst als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet wordt beschouwd, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen om/in een poging de analyse van het Commissariaat-generaal op basis waarvan zowel Servië als Kosovo werden opgenomen in voormelde lijst van veilige landen van herkomst te ontkrachten of te weerleggen. Ze maken dan ook geenszins aannemelijk en tonen niet in het minst aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn en voormelde lijst onwettig is. Bijgevolg kan men niet zonder meer stellen dat Servië (en Kosovo) niet als veilig land kunnen worden beschouwd.

Voorts lijken verzoekers voorbij te gaan aan het feit dat het gelijkheidsbeginsel niet uitsluit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel (Grondwettelijk Hof 13

oktober 1989, nr. 23/89; RvS 31 januari 2002, nr. 103.050). Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds dat een verschil in behandeling van een vreemdeling dat berust op een objectief criterium, namelijk het feit of een onderdaan al dan niet onderdaan is van een Staat die de nodige garanties biedt dat “de fundamentele rechten van de betrokkenen er niet zullen worden geschonden, minstens dat de betrokkenen er over de nodige mogelijkheden van beroep zouden beschikken indien dat wel het geval zou zijn” en waarbij een individueel onderzoek van de asielaanvraag behouden blijft geen schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (cf. Grondwettelijk Hof 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.84). Het staat niet ter discussie dat de wetgever deze garanties ook in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet heeft opgenomen.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 februari 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij Roma zijn afkomstig uit Kosovo en weggejaagd zijn. Zij wijzen erop dat zij reeds jaren geen stabiele huisvesting hebben en zij dan ook beschouwd moeten worden als behorende tot een minderheid die zeer kwetsbaar is. Voorts stellen verzoekende partijen dat zij een asielaanvraag indienden in 2012 en dat de redelijke termijn overschreden is, te meer een beslissing in het kader van artikel 57/6/1 binnen de 15 dagen moet genomen worden door de commissaris-generaal. Verzoekende partijen vervolgen dat Servië wordt beschouwd als een veilig land sinds het koninklijk besluit van 2014, terwijl hun asielaanvraag werd ingediend in 2012, met andere woorden op een moment dat Servië nog geen veilig land was. Verzoekende partijen wijzen op de sociale uitsluiting, de werkloosheid, pesterijen, gebrek aan scholing en medische verzorging waarvan Roma het slachtoffer zijn in Servië, en stellen dat de verwerende partij geen rekening houdt met de concrete en individuele basis van verzoekende partijen nu hij zich bedient van een stereotype motivering. Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat hun asielaanvraag ten gronde moet behandeld worden en dat de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd.

Betreffende verzoekende partijen hun betoog dat zij een asielaanvraag indienden in 2012 en dat de redelijke termijn overschreden is, te meer een beslissing in het kader van artikel 57/6/1 binnen de 15 dagen moet genomen worden door de commissaris-generaal, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“Waar verzoekers vooreerst opwerpen dat, hoewel de behandelingstermijn van 15 dagen bij het nemen van een beslissing met toepassing van artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet geen dwingende termijn betreft, een verloop van twee jaren niet meer redelijk kan genoemd worden, wijst de Raad er vooreerst op dat dit inderdaad termijnen van orde betreffen en de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijnen worden overschreden. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu ze langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en ze langer in de mogelijkheid werden gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van hun relaas.”* Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststelling.

Betreffende de kritiek van verzoekende partijen dat Servië wordt beschouwd als een veilig land sinds het koninklijk besluit van 2014, terwijl hun asielaanvraag werd ingediend in 2012, met andere woorden op een moment dat Servië nog geen veilig land was, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen dateren van 22 december 2014, en dus van na het koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 24 april 2014, waarbij zowel Servië als Kosovo werd aangewezen als veilig land van herkomst, zodat de commissaris-generaal terecht rekening kon houden met die lijst en toepassing kon maken van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bij het onderzoek en de beoordeling van de asielaanvraag houdt de commissaris-generaal daarbij rekening met de actuele situatie in het land van herkomst en de concrete voorgehouden problemen van de asielzoeker.

Verzoekende partijen hun algemene kritiek als zou de commissaris-generaal geen rekening houden met hun concrete en individuele basis aangezien hij zich bedient van een stereotype motivering, mist feitelijke grondslag, zo blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal hun asielrelaas wel degelijk concreet en nauwkeurig, en op individuele en persoonlijke basis heeft onderzocht en zijn bevindingen hieromtrent omstandig heeft gemotiveerd, motieven welke door verzoekende partijen echter niet met concrete en valabele elementen worden ontkracht of weerlegd.

Verzoekende partijen beperken zich voorts en opnieuw (net zoals in hun verzoekschrift) tot het volharden in hun asielmotieven, en het verwijzen naar de situatie in hun land van herkomst, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 2 februari 2015 opgenomen grond, en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS